

ἔπρεπε νὰ ριφθῇ εἰς τὸν περὶ ὑπάρξεως βαρὺν ἀγῶνα, διὰ νὰ μὴ δύναται κανεὶς ἐδῶ τίμιος ἄνθρωπος νὰ ἀναπνέῃ ἐλευθέρως καὶ νὰ ἐργάζεται ἀναμορφωτικῶς ὑπὲρ τῆς κοινωνίας.

Αὐτὸς ὁ κ. Μπέκ δὲν μπορεῖ νὰ συμπεριληφθῇ ἐντὸς τοῦ σιδηροῦ κύκλου τῆς ἀστυνομικῆς ἐπιτηρήσεως; Πάλιν δίδει πληροφορίας Λαχείου ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς Βιέννης! Αὐτὰ τὰ Λαχεῖα εἶναι ἀπαράλλακτοι οἱ δίσκοι τυχοδιωκτῶν οἵτινες συνάζουσιν λεπτὰ διὰ μίαν πτωχὴν ἐκκλησίαν! Ὁ τόπος μας λαχεῖα δὲν σηκώνει, διότι εἴμεθα ὅλοι φθονεροὶ καὶ δὲν θέλομεν ὁ πρὶν ἀδελφὸς ἐν πτωχείᾳ νὰ γίνῃ Μιχαὴλ Μελάς. Οἱ νόμοι μας; τὰ λαχεῖα τὰ ἀπαγορεύουσιν. Ὁ δὲ κ. Μπέκ ἐναντίον καὶ τοῦ τόπου καὶ τῶν νόμων μας τὰ εἰσάγει ἐκ τῶν θολερωτέρων μάλιστα πηγῶν.

Ἄριον πάλιν τὸ ἐσπέρας ὁ κ. Ἀχιλλεὺς Παράσχος θὰ ἀναγνώσῃ ἐν τῇ Παρρασῶ τὸ 5. ἢ τὸ 7. ἄσμα τοῦ ἔπους αὐτοῦ Ἀλφρέδος. Ὡς γνωστὸν τὸ καταχρηστικῶς ὀνομαζόμενον τοῦτο ἔπος εἶναι παιδαριώδης ἀφόρητος **λέμα** τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ὅστις τὰς ἀναμνήσεις γελοίων μυθιστορημάτων εἰς στίχους συναρμολογήσας ἐφαντάσθη νὰ μιμηθῇ τὸν Βύρωνα καὶ τὸν Μυσσέ, ἢ καὶ αὐτὸν ἰκόμῃ τὸν Ἀλέξανδρον Σούτσον ἐν τῇ Περιπλανώμένῳ του. Στοιχηματίζομεν ἂν θὰ καταλάβῃ κανεὶς τίποτε ἐκ τῆς αὐριανῆς ἀναγνώσεως. Οὐχ ἦττον εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ κλαυμηνρὰ καὶ ἡ μέχρι γελωτοποιίας βαίνουσα ἐπιδεικτικὴ τοῦ ποιητοῦ ἀπαγγελία θὰ χειροκροτηθῶσι καὶ πάλιν ὑπὸ ἀμορφῶτων ἀκροατῶν οἵτινες τὰς στιχοιργημένας ὕβρεις καὶ μωρὰ τινα αἰσθήματα ἐκλαμβάνοντες ὥς ποιήσιν πληροῦσι τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ἀλλόφρονος ἀλαζονίας, κιβδηλεύοντες παρ' αὐτῷ καὶ ἂν ὑπάρχῃ—καὶ ὑπάρχει βεβαίως—μυριοστημόριον ποιητικοῦ ταλάντου.

Τὸν λυπούμεθα. Τοὺς λυπούμεθα.

Οἱ χοροὶ εἶνε χρησιμώτατοι, διότι ἐκεῖ ἀλληλογνωρίζονται τὰ δύο παραδοξώτερα ζῶα, τὸ ἄρρεν καὶ τὸ θῆλυ.

Ἐὰν ἰδῇς τὴν μνηστὴν σου μὲ ροδοχρόους παρειάς καὶ ἀδόλους ὀφθαλμοὺς μὴ συμπεράνης ὅτι εἶνε ἄγγελος, ἀλλ' ἁπλῶς ὅτι κατακλίνεται εἰς τὰς ἐννέα κατὰ διαταγὴν τῆς μαμᾶς καὶ ὅτι τρώγει πολλὰς μπριζόλας.

Ἐὰν ἔχῃς ροδοχρόους ὄνυχας, δὲν πρέπει ἐνεκα τούτου νὰ ζῇς δημοσίᾳ τὸ ἄκρον τῆς ρινός σου.

Τρεῖς γνωρίζω τρόπους δι' ὧν δύνασαι νὰ κολακεύσῃς γυναῖκα ἐγειρομένην τοῦ κλειδοκυμβάλου.

Ἐὰν εὐρίσκεσαι μακράν της, ὑψόνεις πολὺ τὰς χεῖρας ὅταν χειροκροτῇς· διὰ τοῦ τρόπου τούτου δεικνύομεν τὰ κομβία τοῦ ὑποκαμίσου μας καὶ τὰ ὠραῖά μας χειρόκτια.

Ἐὰν εἴσαι πλησίον της, ἀπαριθμεῖς χαμηλοφῶνως τὸν κατάλογον ὧν τῶν θαυμαστικῶν. «Θαυμάσιον, ἐξαίρε-

ἵνα πιστεῦσῃτε ὅτι σᾶς εἵπομεν πολλάκις ὅτι ὑπὸ τῆς προσωπεῖον τῆς Ἑλλάδος κρύπτεται ἐδῶ ὁλόσωμος καὶ ὁλόψυχος ἡ Τουρκία, σᾶς ἀναφέρομεν ὅτι αἱ ἐργασίαι τοῦ ἐν τοῖς Ὀλυμπίοις ἀρξάμενου νὰ κτιζῇται περικαλλοῦς θερινοῦ θεάτρου ἡμποδίσθησαν διὰ δευτέραν φοράν, διότι συμφέροντα ἰδιωτικὰ ἀναμεμιγμένα εὐρίσκουν τὸν τρόπον νὰ γίνωνται ἀνώτερα καὶ τοῦ νόμου καὶ τῆς περὶ τὸ οἰκοδομεῖν ἐλευθερίας. Καὶ δὲν προσβάλλουσι μόνον τὰ ἰδιωτικὰ συμφέροντα, ὅπερ ἐπίσης θὰ ἦτο ἀπελπιστικόν· ἀλλὰ τὰ δικαιώματα ἐνὸς σωματείου, ἥτοι ἐνὸς κοινωνικοῦ θεσμοῦ—τῆς ἐπὶ τῶν Ὀλυμπίων Ἐπιτροπῆς. Καὶ ποία θὰ εἶναι ἡ ἐκπληξίς σας, ἂν ἀκούσῃτε ὅτι τὰ ἰδιωτικὰ αὐτὰ συμφέροντα, τὰ ἐρχόμενα εἰς ἀντιπαράταξιν ἐναντίον τοῦ νόμου, τοῦ δικαιώματος τῆς ἰδιοκτησίας, τῆς ἐλευθερίας τῶν ἐπιτηδευμάτων καὶ τῶν θερινῶν τέρψεων ὁλοκλήρου κοινωνίας εὗρον καλλιέργειαν ἐν αὐτῇ τῇ αὐλῇ καὶ μὴ ἰσχυσαντα—τὰ ἰδιωτικὰ συμφέροντα παρὰ τῇ ἀστυνομίᾳ, μὴ ἰσχύσαντα παρὰ τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν Ἑσωτερικῶν, μετεχειρίσθησαν ὄργανον ἵνα ἰσχύσουν αὐτὴν τὴν Αὐλὴν.

Καὶ ἴσως ἴσως θὰ γίνῃ καὶ ζήτημα ὑπουργικοῦ συμβουλίου, ἵνα πεισθῇ ἡ αὐλὴ νὰ δώσῃ τὴν ἀδειαν ὅπως κτισθῇ τὸ θέατρον!

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ὁ P** βλέπει μίαν ὠραίαν ἀγελάδαν μὲ παχεῖς εὐγαλάκτους μαστοὺς.

—Τί κρίμα! λέγει· τί ὠραῖοι μαστοὶ καὶ νὰ μὴν ἔχῃ ἡ καυμένη κορσέν.

τον, ὅποιον αἰσθημα! » Ἐὰν ἡ κυρία εἶνε ὀλίγον βλάξ, καταφεύγομεν εἰς τὰ βαρέα κοσμητικὰ ἐπίθετα: «Μαγευτικόν, καταπληκτικόν κ. τ. λ.»

Ἐὰν θηρεύς μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν, ἀνάγκη νὰ μάθῃς ὀλίγους τεχνικοὺς ὅρους· νὰ τῆς πῇς περὶ μαργαριταρένιων λαρυγγισμῶν, περὶ ἐλάσσονος καὶ περὶ ὅτι ἄλλο γνωρίζεις.

Ὁ ἀνώτατος βαθμὸς συνίσταται εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῶν ὀνομάτων τῶν σπουδαιωτέρων μουσικῶν ἔργων τὰ ὅποια νὰ παραθέτῃς χαμηλοφῶνως μετὰ τινος οἰκειότητος, ὥς μεμνημένος ὅστις εἰσέρχεται εἰς τὸν ναὸν τῶν μυστηρίων. Ἡ κυρία σοὶ ἀπαντᾷ καὶ τότε ἄρχονται ρέουσai αἱ ἐκμυστηρεύσεις· ἡ δὲ ὠραία μουσουργὸς κατηνυχαραστημένη ἐκ τῆς εὐφύτας της καὶ τῶν δακτύλων της σὲ ἔχει εἰς ὑπόληψιν.

Τελευταῖος τρόπος. Οὗτος εἶνε ὁ ὠραιότερος, ἀλλὰ καὶ ὁ μᾶλλον δυσεπίτευκτος. Νὰ μελετήσῃς εἰς τὸν Berlioz, Fétes κ. τ. λ. τὰς βιογραφίας τῶν διαφόρων μουσικοδιδασκάλων, τὴν διαφορὰν τοῦ ὕψους αὐτῶν, νὰ ἔχῃς δὲ πρόχειρα ἀνέκδοτα πρὸς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης σου.

Τεσσάρων εἰδῶν ἄνθρωποι ὑπάρχουσιν: οἱ ἐρωτομανεῖς, οἱ φιλόδοξοι, οἱ παρατηρηταὶ καὶ οἱ βλάκες.